

ГЛАВА ПЪРВА

„АЗЪ ИМАМЪ САМО ЕДИНЪ СИНЪ“

Островътъ все повече и повече растъше и се приближаваше, а заедно съ това и възлението въ сърдцето на Пламенъ ставаше все по-голъмо. Щеше ли баща му да го познае? Какъ ще го посрещне, дали ще остане доволенъ отъ него?

Пламенъ притисна силно портретчето на баща си до сърдцето си. Толкова дълго бѣ носилъ той това портретче скрито до сърдцето си, а ето сега, още малко, и ще прегърне тоя, за когото не смѣше и да мисли, че е живъ.

Пламенъ стоеше на капитанското мостче, заедно съ Свѣтла и Храбъръ. И тримата бѣха отправили заедно погледи къмъ приближаващия се островъ.

— Пламене, свърши се вече — нашата мечта да стигнемъ до Острова на свободата се изпълни вече. Още малко и ние ще стъпимъ на него и ти ще можешъ да прегърнешъ баща си, — каза Храбъръ.

— Пъкъ като стигнемъ на острова, да не се възгордѣешъ и да ни забравишъ, — подхвърли шеговито Свѣтла.

— Сигурно! — отвърна Пламенъ. — Щомъ стъпимъ на Острова, нѣма и да ви погледна. Какво сте вие — нѣкакви си простосмъртни, въ сравнение съ мене — владетель вече на цѣлъ островъ, а вториятъ, ей тоя, ще получа въ наследство.

Пламенъ се усмихна добродушно и прегърна презъ рамената Храбъръ и Свѣтла.

— Другари, да оставимъ шегитъ настрана. Вие знаете, че си дадохме дума за вѣчно приятелство. Сега за насъ започва новъ животъ, въ който ще изпитае нашето приятелство. Азъ съмъ сигуренъ, че то ще излѣзе здраво и вѣрно.